

A balatonfüredi ügyvédparlament eredményei.

Van egy francia szállóige, amely azt mondja, hogy a kongresszusoknak pillangószárnyaik vannak, hogy azokon szálljanak el — nyom nélkül — a megsemmisülésbe. Allítom; hogy az *Országos Ügyvédszövetség* balatonfüredi vándorgyűlésének emléke nem foszlott szét és nem merült el az elfelejtettségben, hanem megmozgatta a magyar ügyvédség szívét és lelkét, mert megmutatta, hogy hogyan kell küzdenünk karunk és a magunk boldogulásáért, megmutatta és kibontotta a bennünk rejlő erőket és *felhívta ország-világ közvéleményének figyelmét a legmagasabb kulturájú társadalmi osztály: a magyar ügyvédség jogos erkölcsi és anyagi igényeire.*

Az első nagyszerű eredmény, amelyet balatonfüredi vándorgyűlésünk érlelt meg számunkra, az, hogy seregszemlét tarthattunk hiveinken, küzdőtársaink táborán. Hívó szavunkra ötven helyről négyszáz ügyvéd gyült egybe, hogy négy nap lelkes munkájával vizsgálja problémáinkat és keresse megoldásuk kulcsát. Ha azonban a balatonfüredi szűkös elszállásolási viszonyok tágabb befogadási keretekre lettek volna berendezve, könnyen elérhettük volna az ezres létszámot és én remélem is, hogy *legközelebbi vándorgyűlésünkre, amelyet az 1929: év első felében Szegeden fogunk tartani, már ezer magyar ügyvéd fog felvonulni, hogy hitet tegyen törhetetlen hazaszeretete, a kar ideáljaihoz és nemes tradícióihoz való ragaszkodása, a Szövetség politikája iránt való bizalma mellett, de egyuttal ereje és értéke tudatában önérzetesen követelje jussát azokból az erkölcsi és anyagi javakból, amelyek az ország jogi életének rendjéért vívott harcában méltán megilletik.*

Számbeli erőnk revelálódása és a vándorgyűlésünk rendjét jellemző nagyszerű fegyelmezettségnek és összhangnak bemutatása mellett második becses eredményünk az volt, hogy *bizonyosságot tehetünk azokról az értékekről, amelyeknek a jogi és a kari élet terejében karunk a letéteményese.* Jól esik utólag átolvasnunk a most megjelent *Vándorgyűlési Naplót* és meggyőződünk a benne leközölt ékes szónoki beszédekből, finoman elemző tudományos előadásokból és a kari érdekek szolgálatában elhangzott sok talpraesett, okos ésszel és meleg szívvel elmondott felszólalásból arról, hogy a magyar ügyvéd világégéseken, szenvedéseken és megpróbáltatásokon átmenve is méltó maradt multjához: megmaradt az, ami volt és ami lesz: a magyar nemzet imádságának: a *Himnusz*-nak szerzője, a magyar szónak mestere, a magyar jognak tudósa, formálója vagy szakavatott munkása, rendjének küzdésre kész katonája és a magyar igazságnak önfeláldozó aszkétája. *Sursum corda, fel a fejekkel és a szívekkel* tehát, nézzünk bizalommal a jövőbe és várjuk boldogulásunkat a magunk erejéből, a magunk értékeinek elismertetéséből.

A harmadik eredmény, hogy *megtaláltuk szövetségi életünk számára azt az irányt, amelyet mozgalmainkban ezután követnünk kell.* Ezévi működési koncepciónkban és balatonfüredi vándorgyűlésünk programjában még egyforma arányokban foglalkoztunk karunk erkölcsi, társadalmi és gazda-

sági érdekeivel, (innen az, hogy vándorgyűlésünk tárgysorozata némelyek szerint talán kissé túlzusfollónak is mutatkozott): a balatonfüredi plebiscitumból és a nyomában hozzánk beérkezett véleményekből módunkban állott azonban megállapítanunk, hogy tagtársaink azon a véleményen vannak, hogy erkölcsi és etikai érdekeinket a velünk szoros harmóniában összeműködő hivatalos szervezeteink: a kamarák, megfelelően is'apólják és *országos szervezetségünk sulyával, erejével és tekintélyével elsősorban inkább anyagi és szociális érdekeink felé kell figyelmünket fordítanunk. Nincs praktikus és komoly nyugdíjintézményünk, nincs betegség, baleset és munkaképtelenség esetére való biztosítottságunk, nincs árvaházunk, nincs üdülőtelepünk és rokkantotthonunk. becsültes munkánk pedig sokszor a bizalmukkal visszaélők prédája.* Így segített vándorgyűlésünk tehát annak kikémléséhez lennünk, hogy akciónkat főleg milyen irányvonalba kell beállítanunk.

A negyedik eredmény tulajdonképen azonos az előzővel: A balatonfüredi vándorgyűlés záró teljes-ülése, bizottságaink javaslatai alapján nyolc határozatot hozott, amely a megbízásoknak egész sorát utalta át a központi tisztikarhoz. Ezt a *tizenkilenc feladatot*, amely feleli a magyar ügyvédség érdekeinek és kívánalmainak széles skáláját, már szét is osztotta a Szövetség az arra alkalmasaknak talált kartársak között. Ennek feldolgozása a Szövetség jövő évi programja.

Az ötödik és talán legértékesebb eredmény azonban az, hogy balatonfüredi vándorgyűlésünkkel sikerült a sajtó, és pedig nemcsak a bel- és külföldi szaksajtó, hanem a napisajtó figyelmét és ezen a nagyszerű hangszórón keresztül a közönség, a közvélemény és az érdekelt körök érdeklődését is a magyar ügyvédség értéke, szerepe, mai helyzete és égetően sürgős megoldásért kiálló, szerteágazó problémái felé fordítanunk. Tizenkét újságíró — a magyar közvélemény iródeákjai — figyelte a nagyszerű kári megnyilvánulást, melyről, mint az ország érdeklődésének arcvonalába került eseményről egy héten át öles hasábotokon, aprólékos részletességgel, száz- és száz riporban, cikkekben, vezér-ikkokban, ismeretőkben, fotográfiákban, sőt még élecekben is ontották beszámolóikat napilapjaink. *A szaksajtó, köztük az élen a Polgári Jog, ünnepi számokkal kedveskedett vándorgyűlésünknek* és a külföldi jogi folyóiratok és testvéregyesületek is meleg érdeklődéssel figyelték megmozdulásunkat. És ha áll az az igazság, amit az ez évben francia kartársainknak Tuniszban tartott kongresszusán, elnöküktől *Appletontól* hallottam, hogy t. i. az a mi hibánk, hogy érenyeinket önmagunknak zengjük el, bajainkat pedig szigoruan zárt körben, magunk között, a magunk sajtójában panaszoljuk: akkor ugy vélem, jelentékeny vívmányunk volt az, hogy az ország közvéleményének figyelmét egy álló héten át fordíthattuk magunk felé, megmutatván képességeinket és ismertelvén ama kívánalmainkat, amelyeket a közömbösség és a meg-nem-értés sziklafalaival szemben is ki fogunk, mert ki akarunk vinni.

Máris olyan eredmények ezek, amelyek azt bizonyítják, hogy Szövetségünk helyesen választott, amikor működése sulypontját az érdektelen, alapszabályelőirta forraságokkal fog-

lalkozó és ezért nagyobb érdeklődésre nem számítható országos közgyűlésekről áthelyezte a vándorgyűlésekre, ezekre az ügyvédpár. amen. e. re, amelyeket rendszeresen, két évenként fogunk megismélelni, hogy karunk kívánalmainak, vívmányainak és még megvalósításra váró problémáinak tükröi legyenek.

A balatoniüredi vándorgyűlésen elmondott főtitkári előterjesztésben Goethét idézem, aki azt mondja, hogy minden teremtő korszak hívő korszak is volt egyúttal. *Hinni, bizni: annyit jelent, mint alkotni, tenni, küzdeni tudni, még ha száz is az akadály elöttünk.* Adventi lélekkel higgyük tehát mi is, hogy egybe fonódott testvéri munkánk meg fogja hozni a magyar ügyvédi kar megváltását és küzdjünk a szebb magyar jövőben, a szebb magyar ügyvédi jövő kikovácsolásáért, amely annál is inkább értékes lesz számunkra, mert hiszen a magunk erejéből fogjuk meghódítani.

Dr. Király Ferenc.

A rendtartás tervezete az Ügyvédek Reformszövetségében.

Az Ügyvédek Reformszövetsége január hó 16-án, dr. Varrannai István elnöklésével megtartott intézőbizottsági ülésben foglalkozott az ügyvédi rendtartásnak a Budapesti Ügyvédi Kamara által elkészített tervezetével. Az intézőbizottság szükségesnek látva azt, hogy az ügyvédség jövőjét determináló kodifikáció a szélesebb nyilvánosság előtt is megvitattassék, elhatározta, hogy a tervezet kiemelkedő részeit vitauléseken fogja tárgyalni. A vitaulések programját a következőképen állapította meg:

Január 23.: Az ügyvédi költség és védelme. (Előadók: doberdói Breit Zoltán, Glückstahl Andor és Zoltán József.)

Február 6.: Ügyvédség szervezete. (Előadók: Fränkel Pál, Hajdu Miklós, ifj. Szigeti László és Szilasi Ferenc.)

Február 20.: Ügyvédi jogok és kötelességek, — összefüggés. (Előadók: ifj. Nagy Dezső, Sebestyén Ernő, Sommer Alfréd, Szécsi Gábor.)

Március 5.: Közmegebizatások és fegyelmi jog. (Előadók: Huppert Leó, Taubner Géza, Simon Mihály Pál, Vadász Béla és Wolf Errő.)

Jogélet.

Grünhut Armin dr. és Melzer István dr., a budapesti Ügyvédi Kamara ügyészei, kormányfőtanácsosok lettek. Mindkét ügyvéd követendő példája a hagyományos etikai alapon álló, a karnak működésével tekintélyt adó ügyvédnek. Mint a kamara ügyészei, kelő szigorral és aggodalommal őrködnek az ügyvédi tekintély megővésán, amellet kellő megértéssel és kartársi együttérzéssel voltak a vádolt kartársak és a nehéz helyzetben levő ügyvédi karral szemben. A legfelsőbb elismerés érdemes működésnek megérdemelt jutalma és az ügyvédi társadalom körében általános örömet okozott.